CESTA

ČASOPIS FARNOSTI
DOLNÍ BOJANOVICE

Ročník XXXV 3/2024

Vidět krásu

Většina z vás dobře ví, že jsem měl před nedávnem možnost s přáteli prožít skoro tři týdny na daleké a divoké Aljašce. Nechci zde nyní popisovat celou naši cestu; vrátím se k tomu časem při promítání videa, případně v příštím čísle Cesty.

Nyní chci zmínit jen jeden pohled na naše dlouhé a daleké putování. Bylo to skutečné setkání s krásou stvoření. S krásou, jejíž velikost a rozmanitost jsem před tím znal jen z plakátů či časopisů a tak trochu měl za to, že to na fotkách musí být tak trochu naaranžované… Skutečnost mě přesvědčila o opaku. Pokud se podaří počasí – a to nám, díky Bohu skutečně vyšlo skoro bezchybně – přichází na Aljašce jeden dechberoucí pohled za druhým. Občas jsme si v žertu mezi sebou říkali, že se budeme muset začít modlit za mlhu či jiné zhoršení viditelnosti, abychom se stále „nemuseli“ zastavovat a obdivovat nové a nové pohledy na hory, rašeliniště, řeky s neuvěřitelně širokými řečišti, zelené lesy, mezi nimiž zářily zlaté břízy, tmavě červená pole borůvčí… Hospodin nás naštěstí nevyslyšel.

Nastal návrat domů. Měl jsem tak trochu strach z toho, že si na naši „všední“ krajinu budu muset dlouho zvykat. Mé obavy se ale brzy rozptýlily. Už cestou z letiště (přiletěli jsme do německého Frankfurtu) jsem měl radost z krásy sice méně nápadné, ale zato harmonické a uklidňující. Z lesů, polí, remízků i vesnic, které jsme míjeli.

Nepíšu o tom nyní proto, abych utišil lítost těch, které (snad) mrzí, že na Aljašce nebyli a (dost možná) se tam ani nepodívají. Píšu to

kvůli sobě i kvůli vám všem. Jde o to, hledat krásu všude kolem nás. Není nutné kvůli tomu jet až na konec světa. Ona tu skutečně je. V naší přírodě, v tom, co postavili či jinak vytvořili lidé, v hvězdné obloze, jež u nás není o nic méně nápaditá než tam daleko na severu. Pokud chceme, najdeme krásu i jinde: v lidech kolem nás, v jejich pohledech, úsměvu, ochotě pomoci. A najdeme ji i v sobě samotných. Ve svém nitru, v touze po dobru, ve schopnosti vytvářet vztahy s druhými, v daru víry…

Přeji nám všem, aby nám svět ani život nikdy nezevšedněl. Abychom dokázali hledat a nacházet stále nové tváře krásy. A to i proto, že se za nimi skrývá tvář samotného Tvůrce všeho dobrého a krásného.

o. Petr

Přejeme požehnané prožití hodů i celého podzimu. Ať nám neschází vděčnost za to, co máme.

redakční rada

Nikdo nemládneme, a tak tu máme půlkulatiny našeho kněze.

Milý otče Petře,
přejeme vše dobré, hojnost Božího požehnání, zdraví, sílu, radost a pokoj v srdci a děkujeme za věrnou intenzivní službu naší farnosti.

vaši farníci

Děkuji

Karel Kryl

Stvořil Bůh, stvořil Bůh ratolest,
bych mohl věnce vázat,
děkuji, děkuji za bolest,
jež učí mne se tázat,
děkuji, děkuji za nezdar:
ten naučí mne píli,
bych mohl, bych mohl přinést dar,
byť nezbývalo síly,
děkuji, děkuji, děkuji.

Děkuji, děkuji za slabost,
jež pokoře mne učí,
pokoře, pokoře pro radost,
pokoře bez poručí,
za slzy, za slzy děkuji:
ty naučí mne citu,
k živým, k živým, jež žalují
a křičí po soucitu,
děkuji, děkuji, děkuji.

Jsem misionář, nebo misijní pole?

Charismatická konference 2024

Pod novým názvem **Charis** se letos druhý červencový týden konala v Brně na výstavišti opět skvělá charismatická konference. Bohatý program nabízel různé možnosti, jak posílit svoji víru, a taky touhu se o tento obrovský dar dělit s druhými. Jak už nadpis naznačil, leitmotivem přednášek a modliteb bylo právě téma misií – **být misionářem tam, kde žiju.**

Abychom na tuto Ježíšovu výzvu, která se týká každého křesťana, dobře odpověděli, jsme zváni k tomu stávat se Ježíši podobnými. Toužit „mít Kristovu mysl“, jak zdůraznil o. Vojtěch Kodet. Není to jednoduché, z vlastních sil bychom to určitě nedokázali. Pokud ale dáváme prostor Duchu svatému a zveme ho do svého jednání a rozhodování, stáváme se lidmi, skrze které Ježíš může měnit naše okolí a postupně celý tento svět.

Hlavní host konference, slovenský redemptorista Josef Mihok, hodně otevřeně mluvil o tom, jak byl jako malý kluk velmi uzavřený a že se mu posmívali, protože špatně mluvil. Měl těžkou logopedickou vadu, a tak se bál někde něco říct. Taky poměry v rodině nebyly dobré, protože jeho táta byl alkoholik. Celám rodina tím trpěla, často ho museli hledat a dovézt domů. Jozef se modlil za to, aby s tím otec skončil, Také Bohu slíbil, že nikdy nebude pít alkohol. Jeho modlitby byly vyslyšeny, otec dokázal s pitím skoncovat.

Josef také mluvil o tom, že slyšel v srdci Ježíšovo pozvání, aby ho následoval. Volal ho k tomu, aby se stal misionářem, aby o něm svědčil mezi lidmi. On se bránil „Pane, ty víš, že já neumím mluvit, že se mi posmívají. Nemám na to předpoklady, to není dobrá volba…“ Ale Ježíš ho ujistil, ať mu důvěřuje. Jozef to udělal a vydal se na duchovní cestu, stal se knězem a nyní je provinciálem redemptoristů. Bůh si ho používá jako nástroj k šíření evangelia, i když k tomu neměl žádné předpoklady. „Stačí, když máš mou milost; vždyť ve slabosti se projeví má síla.“ (2 Kor 12,9)

Všechny přednášky a svědectví jsou dostupné například na Spotify. Každý rok je účast na konferenci velkou posilou pro moji víru. Je tu skvělá atmosféra, pestrý doprovodný program a taky tu potkávám přátele. Věřím, že kdo se sem vydá, nebude litovat. Tak příště na viděnou.☺

A. Tlachová

Dva Petrové a my

Psalo se 15. července 2024, 14 hodin odpoledne, a my jsme natěšení netrpělivě přešlapovali před farou a nemohli se dočkat odjezdu. Otec Petr K. jistě také netrpělivě přešlapoval a počítal, kolik z nás nakonec překonalo strach z medvědů a pojede do Roháčů. Někteří se loučili s rodiči a sourozenci, jako by se už neměli vrátit…

Plní odhodlání jsme ale nakonec vyrazili a vybavení pepřovými spreji a spreji na medvědy jeli vstříc svému osudu. Už samotná cesta tam stojí za zmínku. Tu si jistě užil především otec Petr Z., který musel tiše naslouchat vášnivým debatám děvčat. Zato kluci v autě s otcem Petrem K. měli údajně ˝pohodindu˝. První zážitky přišly dřív, než jsme čekali. Na benzínce jsme potkali známé tváře, influencery a youtubery - a tak, jak jistě chápete, někteří mají ve svých telefonech více fotek z benzínky, než z hor.

Na místo samé jsme dorazili bez újmy. Pokochali se okolní krajinou a začali si stavět svá obydlí na příštích 5 dní. Kladli jsme si však těžkou otázku: „Je lepší spát ve stanu, nebo v chatě?“ Někteří po zjištění, že horská

chatka asi nebude pětihvězdičkový hotel, lehce panikařili. Uklidnila je až skutečnost, že budou zcela chráněni před případným nájezdem medvědů. Ještě ten den jsme započali duchovní program a mnozí jsme si zamilovali rozjímání a modlitbu v tamější přírodě. Kvečeru přijeli i naši tři stateční přátelé, co se vypravili po vlastní ose, a sestava tak byla kompletní. To se teprve začaly dít věci. Místo stanů někteří vztyčili domeček na hraní *(viz foto)*, a to způsobilo náramné pozdvižení. Můžu už jen dodat, že holky to v něm vydržely pouze jednu velmi krušnou noc. Túry se zdály být ze začátku pohodové, ale brzy jsme i obyčejný kopec dokázali proměnit ve válečnou zónu. Úkol byl jasný, zasáhnout svého soupeře šiškou jakýmkoliv možným způsobem.

Ale ta pravá zábava na nás teprve čekala. Již tradičně jsme se zastavili na mostku přes potůček, který protéká úzkou rourou. Letos jsme byli opravdu originální a podařilo se nám vymyslet nejeden nový způsob, jak prolézt skrz. Jednomu účastníkovi naší výpravy se to podařilo dokonce bez pomoci rukou. Cestou nás neminulo pár přeháněk,

ale ani to nás v našem putování nezastavilo. V Roháčích jsme si dokonce otevřeli vlastní kadeřnický salón s jedním zákazníkem. Jsme si jistí, že na tohle amatérské stříhání jen tak nezapomene.☺

Bylo také potřeba ošetřit spoustu puchýřů, pár kolen a jeden rozseknutý ret. Několik jedinců také potrápil pepřový sprej v obličeji. Viděli jsme mnoho krásných výhledů a panoramat, prožili nádherné mše až na vrcholcích, večerní adoraci. Cítili jsme vděčnost za tu krásu okolo nás, vnímali jsme, že je nám Pán Ježíš nablízku a že nás neopustí. Večerní modlitby byly intenzivnější než kdy dřív. V noci nás trochu děsily zvuky zvenčí, a tak jsme se modlili nejeden desátek.

Když jsme pak ráno zjistili, že místo medvěda kolem nás proběhlo jen pár srnek, přišla veliká úleva. Děly se však i věci, které byste na duchovním pobytu nečekali. Ztrácely se příbory, konkrétně vidlička otce Petra K. se dodnes pohřešuje. Nemůžu opomenout ani slavný baseball. Počasí nám zrovna moc nepřálo, ale v tomto ohledu byla naše skupina opravdu nezastavitelná. Někteří se nestačili divit, jak daleko dostřelí, jiní se divili, že se do míčku vůbec trefí, ale všichni jsme si ten společně strávený čas užili.

Po večerech jsme seděli u ohně a naslouchali příběhům z Narnie. Čas nám ubíhal rychleji, než bychom chtěli. Ani jsme se nenadáli a byl čas návratu domů.

Celý pobyt jsme si moc užili a tímto bychom chtěli poděkovat otci Petrovi K. i otci Petrovi Z., že nám umožnili do Roháčů jet a prožít tam mnoho krásných společných chvil.

Sára Blažejová

Mladifest 2024

První srpnový týden se v Medjugorje sešlo nespočet lidí při příležitosti 35. ročníku Mladifestu. To si samozřejmě nemohli nechat ujít ani zástupci (spíše teda zástupy ☺) z naší farnosti. V úterní odpoledne dne 30. 7. odjížděly od fary dva autobusy, z toho jeden plný bojanovské mládeže. Čekal nás plně nabitý program, a to nejen po duchovní stránce. V rámci pobytu jsme poznali různá místa Bosny a Hercegoviny, jeli se koupat k vodopádům Kravica nebo do řeky Trebižat, vyslechli přednášku o samotné Medjugorje a zdejších zjeveních, absolvovali večerní výšlap na Podbrdo a naopak ranní výšlap na Križevac. V rámci Mladifestu nám byl každý den přichystán program v okolí kostela v podobě přednášek, katechezí, svědectví, mší svatých a adorací.

Během nedělního dopoledne jsme se setkali se všemi přítomnými Čechy při slavení eucharistie v Majčině Selu (neboli Mateřské vesničce, kterou založil o. Slavko Barbarić, sloužila původně jako útočiště pro válečné sirotky. Nyní je domovem dětí z nefunkčních rodin či špatných sociálních poměrů. Na provoz si přivydělávají prodejem výrobků z kreativní dílny). Celý týden byl naplněný zpěvem, tancem a hlavně radostí. I přes pár lehce nežádoucích skutečností jako teplot pohybujících se okolo 35 stupňů a menšího problému s vodou, jsme prožili požehnaný čas, z kterého načerpal každý z nás.

Lucie Horáková

Už od návratu z Lisabonu jsem si říkal, že chci nějakou takovou akci zažít znovu, snad jen s o trochu více duchovním programem. Medjugorje tuto moji představu svým kouzlem ještě překonala. Jak už to tak bývá, Boží plány s námi jsou někdy až nepochopitelně promyšlené, protože celý tento pobyt přišel přesně v okamžiku, kdy jsem to opravdu potřeboval. Nejsilnějším momentem pro mě byla závěrečná mše s adorací, kde jsem pocítil neuvěřitelný pokoj a klid. A také sdílení svědectví v autobuse po cestě domů, kdy jsem stejně jako mnozí z nás pochopil, že k vnímání Božího působení není potřeba zažít dechberoucí zázrak, ale stačí mu s láskou a pokorou otevřít své srdce.

Kryštof Svoboda

Do Medjugorje jsem odjížděla za účelem modlitby, hlubokého duchovního prožitku a prosby za ty, kterým jsem to slíbila. Přiznávám, ze začátku jsem byla celkem zklamaná. Pořád jsem čekala, že přijde takový ten jeden silný moment, který mnoho lidí v Medjugorii, ale i na různých jiných poutních místech, prožije. Snažila jsem se při mších i při svědectvích vždycky soustředit a co nejvíc otevřít své srdce Pánu. Vůbec mi to ale nešlo, pořád jsem byla roztěkaná, nedokázala jsem se soustředit. Z velké části za to mohlo neúprosné horko. Opravdu krásným momentem pro mě byly adorace, při kterých sbor a orchestr hrál písničky, které nám byly dobře známé a já jsem mohla v těchto chvílích Pánu svěřit všechny své úmysly. Tyto momenty pro mě byly nejsilnější a budu si je ještě dlouho pamatovat... Sice jsem z Medjugorje nedojela s žádným mimořádným vnitřním prožitkem, ale na dobu tam prožitou a strávenou s přáteli budu ještě dlouho vzpomínat.

Pavlína

Na pouť do Medju jsem se hodně těšil. Jel jsem poprvé, takže jsem moc nevěděl, co všechno mě čeká. Ale zpětně můžu říct, že jsem si Mladifest fakt užil. Ať už to byly výlety, či procházky po okolí města, všude byla cítit Boží přítomnost a pokoj. Vzniklo zde spoustu nových přátelství a vzpomínek,

které si budu pamatovat ještě dlouho. Třeba skákání z vodopádů na řece Trebižat, nebo poměrně náročné, ale duchovně silné výšlapy na Križevac a Podbrdo opravdu stály za to. Taky program na samotném Mladifestu byl obohacující. Ať už to byly adorace, či přednášky a svědectví, které mi toho hodně předaly. A na tancování po programu jen tak nezapomenu. ☺ Moc rád budu na Medju vzpomínat a už se těším na další společné cesty! ☺

Jirka

Velké poděkování patří Vénovi Salajkovi, který to všechno pro nás zařídil (jeho palačinky, langoše i bramboráky byly výborné), a otci Petrovi, který nás duchovně doprovázel.

Woawcamp 2024

V roce 2019 mezi mladými lidmi ze společenství Openheart (=otevřená srdce) v Litovli vznikla myšlenka vytvořit přes prázdniny jeden týden, kdy se prací bude oslavovat Bůh. Týden, během kterého mladí budou moci růst v modlitbě, budou sloužit potřebným lidem a u toho spolu zažívat radostný a požehnaný čas. Tak se v srpnu 2019 uskutečnil první ročník WOWcampu. Název vychází z anglických slov Worship = chvála, Overjoy = radost, Work = práce.

Letos jsme se kromě fyzické práce hodně zaměřili i na čas strávený se starými, nemocnými a osamocenými lidmi. Navštívili jsme v okolí Litovle několik domovů pro seniory, léčebny dlouhodobě nemocných a také jeden dětský domov. Na tvářích navštívených lidí byla vidět veliká vděčnost za chvíle, které jsme s nimi strávili. Snažili jsme se je rozradostnit nějakou písní, povídali jsme si a také se za ně modlili. Kromě toho jsme měli ještě velmi bohatý program – přednášky, svědectví, skupinky, večery chval a spoustu času se vzájemně poznávat a inspirovat.

Já osobně jsem zde byla už pošesté a musím říct, že je to pro mě vždy nejlepší týden za celé prázdniny. Týden, kdy jsem každý den v Boží přítomnosti, můžu zažívat jeho doteky, mám srdce naplněné radostí, pokojem, ale i vděčností za život, který můžu mít.

Kromě Wowcampu se v tomto společenství pořádají každou první sobotu v měsíci „Prostě chvály“ v Litovli, na které všechny moc zvu! Mladým lidem, ale i ostatním, kteří mají možnost, velmi doporučuji sledovat sociální sítě tohoto společenství Openheart. Najdete zde veškeré aktuální informace k tomu, co se zrovna děje, a také různé tipy na osobní čas s Bohem.

Alžběta Rebendová

Hory a vrchy, velebte Pána

Je nedělní srpnové odpoledne a před bojanovskou farou se schází skupinka dospělých, kteří se chystají na týdenní pobyt v Roháčích. Tentokrát není moc početná, bojanovští farníci jsou čtyři, z jiných farností dva a jedna statečná žena. A taky s námi jedou hned tři kněží. Náš o. Petr, o. Marek Jargus a o. Michael Macek.

Na místo jsme dorazili ve večerních hodinách, postavili stany, ubytovali se, rozdělali oheň, a pak už se jen bavili při malém občerstvení za zpěvu písní a zvuku kytary, jak se na pořádné roháčské turisty patří.

Ráno nám o. Petr nastínil svůj plán pobytu, který zahrnoval jak horskou turistiku, tak duchovní program. Z důvodu aklimatizace se dnes do hor ještě nešlo, a tak jsme tento den trávili u naší chaty. Dopoledne jsme slavili mši sv., hlavním celebrantem byl o. Petr, ostatní se zapojovali jako ministranti nebo lektoři. Rozjímalo se nad připravenými texty knihy W. Busche Život bez všedních dnů.

Abychom se i trochu prošli, vyrazili jsme odpoledne do údolí k řece, kde byla možnost se vykoupat v ledové horské vodě. Ne všichni této možnosti využili. Večer po setmění, na louce pod nebem plným zářivých hvězd, byla vystavena Eucharistie ke společné adoraci. Zde, uprostřed hor, v tom nejkrásnějším chrámě přírody, jsme prožívali chvíle s Ježíšem přítomným v Nejsvětější svátosti.

Úterní program byl však už zcela turistický. Výšlap na Ráztoku a zpět k chatě vyplnil celý den. Na samém vrcholu hory jsme se mohli kochat nádhernými výhledy na okolní štíty, údolí pod námi, ale třeba také na Liptovskou Maru. Tady jsme také zavzpomínali na Vencu Chmelaře, který je pravidelným účastníkem roháčských výprav, a protože zdejší terén dobře zná, dokáže ostatní překvapit třeba tím, že jim na hřebeni uvaří kafe na lihovém vařiči. Nemohli jsme jinak

než vzít telefon a ostříleného horala pozdravit.

Z Ráztoky jsme se zpět nevraceli, ale sestupovali po hřebenech jinou trasou. Ta nás zavedla k chatě Košariská. V lesním porostu byl příjemný stín a vhodné místo k rozjímání a slavení mše sv. Hlavním celebrantem byl tentokrát o. Michael. Po chvíli odpočinku už nás čekala pouze cesta zpět do tábora, večeře a krátké posezení u ohně.

Na středu byl naplánován opět výšlap, tentokrát na Mnicha. Kdo už jste v Roháčích byli, tak víte, že začíná sestupem k řece, odkud se potom vystupuje k vrcholu buď širokou turistickou stezkou, nebo úzkou strmou pěšinkou. Právě tady nás potkal strážce parku a ptá se: „Kadial idete?“ „Na Mních.“ „A prečo tadialto?“ Odpovědí mu bylo pokrčení ramen, načež znechuceně mávl rukou a odjel. Napadla mě slova z Mt 7,13-14: „Prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby… těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu.“ A tak jsme pomalu stoupali až na sám vršek hory. Odměnou nám byla opět nádherná panoramata hor a krásně modré nebe. Údiv nebral konce, a ve snaze tuto krásu zachytit, cvakaly spouště mobilů hodně dlouho. O. Michael měl u sebe dalekohled, takže naše výhledy na okolní hory byly ještě dokonalejší. Máme spoustu času, budeme zde slavit i mši sv., ale nejdříve krátké rozjímání. Hlavním celebrantem je O. Marek, který nás po „Kyrie“ vyzývá: „Taková nádhera si jistě zaslouží i chvalozpěv!“ A tak všichni společně notujeme „Sláva na výsostech Bohu“. Po mši odcházíme na malé občerstvení do nedaleké chaty a pak už cesta zpět, tentokrát široká, turistická cyklostezka. V táboře nás čeká vzácná návštěva, čtvrtý kněz, o. Jiří Hebron. Po přivítání a večeři besedujeme dlouho do noci.

Ráno se loučíme s o. Markem a o. Michaelem, povinnosti volají. Nikam se nechystáme, v horách už jsme byli, navíc má dnes pršet, takže zůstaneme raději v táboře. Ne tak ovšem, o. Jiří. Mezi desátou a jedenáctou vytáhl z auta svoji outdoorovou výbavu s tím, že si zaběhne na Ráztoku a kolem páté bude zpátky. A jak řekl, tak udělal, přestože ho cestou chytil déšť. Večer je hlavním celebrantem právě on, po mši sv. následuje adorace.

V pátek ráno slavíme poslední mši, pak už jenom balíme, uklízíme, loučíme se s o. Jiřím a vydáváme se na zpáteční cestu domů.

Všem zúčastněným patří velký dík za společně strávené chvíle a vám ostatním, kteří jste tam ještě nebyli, bych chtěl vzkázat: pokud o Roháčích aspoň trochu uvažujete, určitě se sem vypravte. Stojí to za to!

účastník pobytu v Roháčích 2024

Poděkování za úrodu

Každoročně se na konci srpna koná v Bojanovicích i Josefově děkovná mše za úrodu. Nádherná výzdoba kostela bývá také na téma dožínek a poděkování za úrodu.

I letos se ve dnech 31. srpna až 2. září konala (už pošestnácté) výstava ovoce a zeleniny, kterou organizují bojanovští zahrádkáři. Tradicí je, že svoje výpěstky přinesou místní. Každý se může podívat, co vyrostlo sousedovi, vyměnit si zkušenosti, a také načerpat inspiraci. Letos poprvé mohli návštěvníci výstavy ochutnat štrúdle, vyměnit si recepty a vybrat ten nejlepší.

Výstava ukázala, co nám příroda darovala. Pro křesťany je to důkaz, co všechno nám daroval Bůh, a jak nám žehná.

připravila K. Košutková

V této Cestě zprostředkuju jedno ze svědectví, které jsem slyšela na letošním Mladifestu v Medjugorje. Zaznělo jich tam několik, nejvíc mě oslovilo to z úst mladého Itala.

Svědectví Ironmana

Vyrůstal jsem do 6 let v bohaté rodině. Ale pak firma mého otce zkrachovala, a tak nastalo pro naši rodinu těžké období, což jsem hodně těžko nesl. Tehdy jsem si umínil, že ve svém životě udělám všechno pro to, abych měl úspěch a hodně peněz. Poctivě jsem se učil, úspěšně jsem zvládal všechny zkoušky a dostal jsem se na vysokou školu. Vystudoval jsem ekonomii a získal dobré místo v prosperující firmě. Dál jsem studoval a postupoval na nejvyšší pozice ve firmě.

Od mládí jsem taky hodně sportoval. Běhal jsem dlouhé tratě, a jelikož jsem velmi cílevědomý, dařilo se mi vyhrávat závody. Přesto jsem pociťoval vnitřní nespokojenost, pořád mně něco chybělo. Tak jsem se přihlásil na závod Iron man (velmi náročný triatlon) a tvrdě jsem makal, abych uspěl. Moje tělo se vyčerpávalo, vítězil jsem, ale pocit naplnění nepřicházel.

I když pocházím z věřící rodiny, s Bohem jsem nechtěl mít nic společného. Věděl jsem, že tím trpí moje matka. Měli jsme pěkný vztah, a tak jsem přece jen souhlasil, že se sejdu s knězem z farnosti. Ale schůzka skončila naprostým fiaskem, pohádali jsme se a já jsem už o víře nechtěl nic slyšet.

Užíval jsem si života, bohatství, střídal jsem vztahy, měl jsem všechno. Ale šťastný jsem nebyl a cítil jsem čím dál větší prázdnotu. V té době maminka těžce onemocněla, objevila se rakovina. Hodně mě to zasáhlo, chtěl jsem jí pomoct. Nemoc nesla statečně, trápilo ji nejvíc to, že nikdo ze čtyř dětí nežije s Bohem. Sestra, která občas do kostela zašla, se rozhodla jet do Medjugorje a volala mě, abych jel taky. I když jsem nechtěl, nakonec jsem souhlasil.

Pobyt zde jsem pojal svérázně. V té době jsem se připravoval na další tvrdý závod, a tak jsem to bral jako místo k tréninku. A protože jsem potřeboval běhat do prudkého kopce, zamířil jsem na Križevac.

Ale už po pár desítkách metrů jsem vnímal, že běhat tu jaksi není ono.☺ Míjel jsem lidi, kteří se tu modlili. A tak jsem se vracel uličkami zpátky. A v jedné ulici blízko kostela se mě naprosto nečekaně dal Bůh poznat. Zaplavila mě Boží láska a já jsem poznal, že Ježíš je živý. Už jsem se ho nepustil. Svěřil jsem mu svůj život, stal jsem se knězem a jsem za to vděčný.

Prosím všechny, podělte se na stránkách Cesty, pokud jste zavnímali Boží pomoc, Boží blízkost. Věřím, že každý můžeme svědčit o tom, že Ježíš je živý a provází nás.

Děkuju a těším se na příspěvky – email cesta.db@seznam.cz

A. Tlachová

Profesor Stanislav Bílík

Profesor Stanislav Bílík. Svého času asi nejčastěji skloňované jméno v Dolních Bojanovicích. A není divu.

Pan profesor byl aktivním členem řady spolků. Zapojil se jako předseda Fotokroužku, zastupoval Svaz chovatelů, byl aktivním zahrádkářem. Inicioval a spolupracoval při přípravách pásma Žně našich předků, stál za akcí Sjezd rodáků, spolupracoval na přípravě řadě publikací (Farnost Dolní Bojanovice, Orientační průvodce obcí), byl členem Cesty i obecního Zpravodaje. Mimo to ho navštěvovali občasné s žádostí o radu z řady různých oblastí. On pomoc nikdy neodmítal.

V letošním roce nás 92letý profesor Bílík opustil. Posledních pár let už na tom zdravotně nebyl nejlépe, žil v kruhu svých nejbližších a kontakt s veřejností omezil. My na něho budeme vzpomínat s láskou a vděčností.

Pan profesor Bílík je jednou z nejvýznamnějších osobností Dolních Bojanovic. Narodil se v roce 1931. Po maturitě v roce 1951 nemohl z politických důvodů studovat vysokou školu. Nějakou dobu pracoval v cukrovaru v Hodoníně, později jako popelář. V roce 1952 se mu podařilo dostat na Přírodovědeckou fakultu Masarykovy univerzity v Brně, kterou dokončil v roce 1956 s červeným diplomem. Několik let učil na středních průmyslových školách v Gottwaldově (dnes Zlín), v roce 1960 však byl nucen ze školství odejít. Důvodem bylo jeho ideové a náboženské přesvědčení. Po skončení učitelské činnosti pracoval v národním podniku Svit a stál u zrodu rozvoje nové výpočetní techniky. Postgraduálně absolvoval studium oboru matematické stroje na Elektrotechnické fakultě v Bratislavě. Od roku 1966 pracoval v Československých naftových dolech v Hodoníně.

Zavzpomínat na tuto významnou osobnost můžete v rozhovoru ve Zpravodaji 4/2011 nebo v Cestě 4/2021.

Věříme, že pan profesor došel Boží spásy.

připravila
Andrea Červenková

Petr Karas (1969)

Otec Petr - kněz, bez kterého si chod farnosti Dolní Bojanovice neumíme představit. Petr Karas je osobnost, jejíž vliv dalece přesahuje zdi kostela i hranice farnosti.

Jeho neutuchající energie a oddanost se odráží v řadě aktivit, které iniciuje a podporuje. Od vedení mládežnických skupin přes organizaci různých akcí, obnov a setkání až po individuální péči.

Děti ho znají jako vtipného vypravěče nejen biblických příběhů, dospívající jako rádce v nelehkých životních situacích. Pro dospělé je oporou v manželství i duchovním průvodcem na cestě víry. Senioři v něm nachází trpělivého posluchače a zdroj útěchy.

Jeho osobnost je fascinující. Na jedné straně dokáže rozesmát celý kostel trefnou poznámkou, na straně druhé neváhá zaujmout pevný postoj v otázkách morálky a víry. Je laskavým pastýřem i neoblomným strážcem hodnot.

Ať už ho potkáte při nedělní mši nebo při náhodném setkání mimo zdi kostela, vždy z něj vyzařuje autentická víra a zápal pro službu druhým. Je živoucím důkazem toho, že role kněze v moderní společnosti může být i hluboce inspirativní.

Tak nějak v kostce bychom mohli bojanovského kněze charakterizovat.

V každém případě „náš otec Petr“ je kromě kněze také člověkem. Řeší každodenní radosti a starosti. Rozhovor s ním jsme vydali v Cestě 3/2017 a také při příležitosti jeho padesátin v čísle 3/2019. V letošním roce slaví pětapadesáté narozeniny, a tak jsme se rozhodli mu na stránkách farní Cesty nejen popřát, ale po krátké odmlce mu položit pár otázek.

Otče, jste „Bojanovčákem“ už 25 let. Když vzpomenete na začátky svého působení u nás, udělal byste dnes něco jinak?

Jó, to už je tak dávno, že už si to ani nepamatuju... (usmívá se). Ale vážně: Určitě jsem udělal nejednu chybu. Dělám je i dnes. Není to ze zlé vůle, přesto vím, že to může být pro někoho zraňující – a omlouvám se za to.

Zpětně viděno, přišel jsem sem jako velmi mladý, ještě mi nebylo ani třicet. To mi asi pomohlo pustit se do různých změn, do kterých by se mi možná dnes už nechtělo. Naopak jsem postupem času ustoupil z požadavků, které jsem dříve vyžadoval tak trochu bez ohledu na okolnosti. Příklad – v začátcích svého působení v Bojanovicích jsem chtěl při prvním křtu po rodičích čtyři setkání v rámci přípravy. Teď už to dělám jinak. Nabídnu tři či čtyři setkání; když ale vidím, že se do toho někomu opravdu nechce nebo že má vážné časové problémy, klidně to snížím na jedno či dvě „poučení“. Jsem raději, když lidé přijdou rádi dvakrát než s kyselým obličejem čtyřikrát.

Myslím, že jsem v některých situacích také mohl a měl víc a lépe komunikovat. Věřím, že jsem se to v průběhu let aspoň trochu naučil...

Kam jste se za tu dobu u nás v Bojanovicích ve víře posunul?

To nechť hodnotí Hospodin. Přesto je ta otázka na místě – sám přece leckdy vyzývám k tomu, abychom se čas od času zamysleli nad tím, zda ve víře rosteme, stagnujeme či upadáme. Proto se na to musím ptát i sám sebe.

Musím upřímně říct, že si nejsem úplně jistý. Na jednu stranu mám dojem, že už mi

chybí něco z toho nadšení, které jsem měl jako bohoslovec při pobytu v evangelizační škole ve Francii či jako mladý kněz. Na druhé straně jsem vděčný za to, že jsem ve své službě vnitřně nevyhořel; stále mám radost z toho, co prožívám s Pánem i s lidmi mně svěřenými. Také se mi s Boží pomocí podařilo přestát různé zkoušky, a i to mi, věřím, pomohlo vyrůst v důvěře v Pána.

Před pár lety Vás potrápila slinivka. Díky ní musíte dodržovat určitý dietní režim. Je to pro Vás těžké? Dokážete být v jídle „ukázněný“?

Po zánětu slinivky člověk musí držet dost přísnou dietu; po nějakém čase je ale možné začít pomalu zkoušet, co tělo dovolí. V této době už nemám žádná větší omezení, i když například vysloveně mastným jídlům se vyhýbám. Když jsme si vařili na Aljašce a používali například praženou „bokovinu“, vyléval jsem k nelibosti kamarádů vypražený tuk z kotlíku...

Když čas od času slinivka zazlobí, musím na to reagovat i dietnějším jídlem. Nejdůležitější je ale dostatečný denní příjem tekutin a s tím mám trochu problém – ani v horkých dnech mě netrápí žízeň. Do pití se musím nutit. Ne vždy se mi to daří.

Jste ve farnosti hodně časově vytížený. Daří se Vám najít čas na modlitbu? Jaký způsob modlitby je vám nejbližší?

Nejzásadnější je pro mě denní slavení mše svaté. I když si to mnozí lidé myslí, není tomu tak, že by kněz – například když je na dovolené – „musel“ sloužit mši každý den. Pro mě je to ale důležité, nikdy ji nevynechat. Nestalo se tak ani při našem už zmíněném pobytu na Aljašce.

K modlitbě kněze patří samozřejmě i breviář.

Mám velmi rád adoraci. Na faře mám kapli s Nejsvětější svátostí. Je to velká výhoda, že tam mohu trávit tichý čas s Pánem. Při adoraci se často věnuji takzvané „modlitbě Ježíšově“, o které často mluvívá otec Václav. Jde o stále se opakující větu „Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným“. Různě si tu větu obměňuji. Pomáhá mi udržet mysl v Boží přítomnosti.

Každý z nás řeší nějaké strachy. U kněze se tak nějak předpokládá, že neřeší nic z toho, co běžný farník. Je to pravda? Jak jste na tom se strachem vy?

Trochu mě překvapuje, že se něco takového předpokládá. Radosti i starosti kněží jsou v mnohém podobné těm, které prožívají ostatní lidé. Nemám sice vlastní děti, ale mám starost o děti a mladé, kteří mně byli

svěřeni. Nemám sice svůj dům, ale různé opravy fary či kostelů – i přes velkou pomoc mnohých z vás – také přinášejí různé starosti. Také někdy mívám obavy z některých nepříjemných či náročných jednání.

Jinak díky své mírně lehkovážné povaze velkými strachy netrpívám. Přesto mi bývá dost úzko například před různými akcemi, třeba před Roháči s mladými, před setkáním v Lisabonu a podobně. Když se všichni vrátí v pořádku, spadne mi vždycky velký kámen ze srdce...

Kdybyste měl víc času, jak byste ho využil?

Přesně nad touto hypotetickou otázkou jsem kdysi občas sníval v semináři. Kdyby den měl o hodinu či o dvě víc, kolik bych toho ještě přečetl, nastudoval, pomodlil se...?

Nyní už vím, že mám času dost. Problém spíš je, dobře ho využít. Snažím se o to, stále mi ho ale nemálo uteče mezi prsty.

Když už se mi to daří, opravdu se nenudím. Stále je co dělat, vyřizovat, odpovídat, koho navštěvovat, co číst či se modlit.

Co Vám ve Vaší službě bere nejvíc sil?

Už jsem zmínil, že mě kněžská služba stále „baví“. Nemám pocit, že by mě nějak dlouhodobě vyčerpávala. I když jsou samozřejmě chvíle, kdy jsem po náročném dnu či týdnu unavený. Jinak to ale mám podobně, jako zřejmě i mnozí z vás. Když se objeví den, kdy toho člověk moc neudělá, což se mi stávalo třeba v době covidu, jsem večer leckdy unavenější než po dnu, který byl smysluplně využitý a naplněný.

Jak je vyčerpávající společná dovolená s farníky typu Roháče, poutě...?

Program sám o sobě není nijak extrémně náročný. Například při pobytu v Roháčích s mládeží, a při přípravě na ně, většinu „technické“ práce na sebe obětavě bere Peťa Zámečník.

Co je trochu únavné, je stále stejné – či velmi podobné – opakování téhož. Když jde člověk po dvacáté či čtyřicáté stejnou túru, už ho to tolik nenaplňuje. S postupujícím věkem je to přece jen i fyzicky náročnější. Největší zátěží je ale to, co už jsem zmínil, obavy, aby se nikomu nic nestalo. Ty mám i při akcích s dospělými. Sice za ně nejsem právně odpovědný, ale přece jen – je to věc, kterou organizuji.

Tíží mě to o dost víc od tragické smrti kamaráda Kožicha... S trochou nostalgie vzpomínám na mladá léta, kdy mě při těchto akcích vlastně ani nenapadlo, že by se někomu mohlo něco stát. Dnes mi to vězí v mysli skoro pořád.

Společné farní akce tedy organizuji a prožívám rád, ale skutečná dovolená to opravdu není. Konec konců, podobně to jistě mají i učitelé například se školami v přírodě či vedoucí na táborech. Zeptejte se jich, jak se vracejí odpočatí... (směje se)

Právě jste se vrátil ze soukromé dovolené. Jak jste sám říkal, je to vlastně první delší dovolená po mnoha letech. Jak jste si ji užil?

Upřesňuji – říkal jsem, že je to první více než týdenní dovolená po dvaceti letech. Jinak se mi daří jezdit s kamarády téměř každý rok na týden někam do hor či jinam do přírody. A k tomu občas jeden či dva dny zpravidla v krásném a opuštěném kraji nedaleko od Olomouce (usmívá se). Ale to je taková náhrada za víkend, protože skutečné víkendy bývají zpravidla dost zaplněné. Kromě věcí v naší farnosti se k tomu přidávají i různá setkání či obnovy někde jinde – například v příštích týdnech jich bude několik za sebou.

Dovolenou na Aljašce jsem si opravdu užil. Hodně k tomu přispělo i to, že jsme v našem „týmu“ po celé skoro tři týdny udrželi dobré vztahy. Hned na začátku jsme si řekli, že se o to budeme snažit, abychom si ten vzácný čas nepokazili. A s Boží pomocí se to i podařilo. Také se podařilo vypustit z hlavy běžné starosti. Když člověk řeší, kde bude spát, zda nezmokne, zda v noci nepřijde medvěd, co bude jíst..., tak už mu v hlavě nezbývá místo na zbytečnosti. Možná i proto dřív bývali lidé psychicky zdravější a odolnější.

A k tomu uchvacující krása přírody, která se člověka dotýkala téměř na každém kroku či kilometru v zapůjčeném autě.

Byl to krásný a požehnaný čas. A moc děkuju vám všem, kteří jste mi k němu pomohli materiálně či duchovně, svou modlitbou.

Uvědomil jste si během té doby na dovolené něco důležitého, co stojí za zmínku v naší Cestě?

Dozajista. Uvědomil jsem si v té daleké zemi velmi silně, že i když jsme, jak jsem řekl před chvilkou, prožívali krásné chvíle v krásné přírodě, moc jsem se už za vámi těšil. Určitě bych vás za Aljašku nevyměnil...

Děkujeme otci Petrovi, že si po návratu z cest našel čas na odpovědi pro farní časopis. Přejeme mu hodně energie a síly do jeho služby!

Andrea Červenková

Jenda Jordán

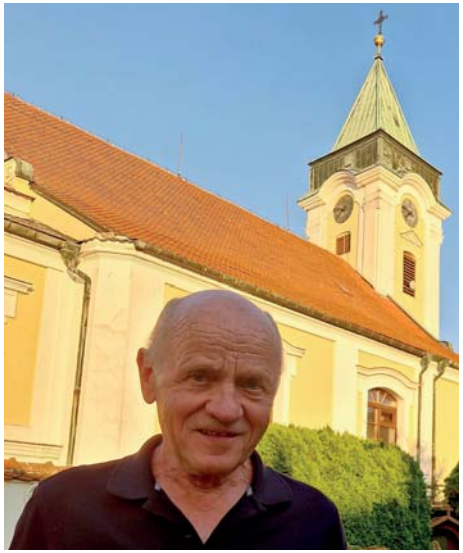

Skromně až zarputile po celá léta rozhovory do rubriky LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI odmítá.

Všichni ale dobře víme, že tento zdánlivě nenápadný muž patří k jejím zásadním tvářím.

Celé vydání Cesty by se dalo naplnit soupisem Jendova díla a věcí, které pro farnost pomohl zbudovat a rozfungovat. Při příležitosti jeho blížících se kulatých narozenin jsme se proto rozhodli, že zkrátka napíšeme alespoň pár vět o něm bez něj.

Co si pamatuju z jeho vyprávění, své povolání ke službě ve farnosti prý zaslechl léta zpátky, když na věži seřizoval kostelní hodiny. Řádila tehdy bouřka a do věže udeřil blesk. Jenda právě sestupoval po kovovém schodišti, které vede ke zvonům. Výboj blesku proletěl přímo kolem něj. Zůstal stát na

schodech jak přikovaný, neviděl, neslyšel, čas jako by se zastavil. Pochopil, že to, že ho obrovský výboj nezabil, byl prostě zázrak a pro Jana nezapomenutelný Boží dotek. Rozhodl se, že jako poděkování za svůj život nabídne své schopnosti, čas a možnosti pomoci kolem kostela a farnosti. To věrně dělá dodnes.

Jenda byl snad u všech technických změn, které se v posledních desetiletích v naší farnosti udály. Byl věrným pomocníkem několika farářů, kteří v Bojanovicích působili, včetně otce Čermáka, kterému ještě léta po jeho přeložení dojížděl pomáhat na jeho nové působiště.

Stál také po boku otce Petra při zásadních úpravách farní zahrady i stodoly, při budování lezecké stěny, ale i při opravách vnějšku fary a později i při rekonstrukci jejích vnitřních prostor. Je až dodnes jedním z hlavních iniciátorů i exekutorů převážné většiny stavebních či technických akcí, které kolem farnosti probíhají, ať už šlo o zavádění závlah na farní zahradě, různé drobné i větší opravy na faře i v kostele až po každoroční brigády ve farním areálu.

Vždycky ví, co je potřeba. Žádná práce není dost špinavá, žádný úkol příliš velký ani příliš malý a každý problém má řešení. Pokud sám na nějaký z úkolů nestačí, je schopen obratem sehnat potřebného odborníka.

Sledovala jsem ho v jeho díle několik let a v úžasu pozorovala, jak Jenda tiše a vnímavě vykrývá i věci, o jejichž potřebách a existenci jsem neměla ani tušení. Bez řečí se sebere, zajede, nakoupí, zajistí, sežene, vyrobí, dodá…

Jendovo auto byste mohli za probíhajících rekonstrukcí zahlédnout u kostela či fary ještě v pozdních večerních hodinách. Je kontaktem pro řešení veškerých dysfunkcí v jakémkoliv směru. Podotýkám, že

vždy ochotným. Nikdy jsem neslyšela, že by Jenda zrovna neměl čas nebo nebyl ochotný okamžitě jednat. Jeho uši jako by byly naladěny na signály potřeb, které se vyskytnou. Od několika lidí a rodin v nouzi jsem slyšela, že bez ohledu na nekomfort, vlastní soukromí, pokročilou hodinu či vlastní vytíženost ochotně pomáhá, často bez nároku na honorář nebo jen za pokrytí nákladů na materiál.

Jendovou životní náplní ale není jen práce, jak by se mohlo zdát. Jednou z největších radostí jsou jeho vnoučátka, jimiž ověšeného byste ho mohli často potkat kdekoliv v dědině i jejím blízkém okolí.

Pro ty nejdůvěryhodnější reference jsem se proto rozhodla oslovit právě jejich řady.

Byť původně vznikl pro školní účely, dovolila nám velmi otevřený popis toho, jak svého dědečka vidí, zveřejnit jeho vnučka Adrianka:

Můj dědeček se jmenuje Jan Jordán a je mu 68 let. Žije se svou manželkou už dlouhá léta v Dolních Bojanovicích. Jeho povolání je instalatér. Už sice nepracuje, ale když někdo potřebuje něco spravit, rád pomůže.

Děda je menší postavy. Má usměvavou tvář a plešatou hlavu. Jeho kulatý obličej zdobí jeho malé modré oči a malý široký nos. Často nosí montérky a starou košili.

Můj děda je velice ochotný a vždy všem rád pomůže. Je také spolehlivý a dochvilný a všechno, co slíbí, také dodrží. Je s ním sranda a rád dělá druhým radost. Je velice kreativní, rád pracuje se dřevem. Ale je také tvrdohlavý jako beran - nikdy si nedá nic rozmluvit.

Děda se nám rád ve volném čase věnuje. A na to, že není úplně nejmladší, tak zvládá hrozně moc věcí. Baví ho se starat o svou zahrádku. Vždycky na jaro si zasadí do kelímků sazeničky rajčat a paprik, které, až trochu vyrostu, přesadí do země a pak až vyrostou úplně, tak si na nich všichni pochutnáváme. Děda rád ve svém volném čase čte. Nejraději nějaké detektivky nebo příběhy ze života. A na podzim s námi chodí na houby. Každý večer jde do své dílny, kterou má ve sklepě, a tam vyrábí nějaké věci ze dřeva.

Můj děda je moc fajn člověk a je pořád v dobré náladě a to si na něm cením.

Svého dědu mám strašně moc ráda takového, jaký je. A jsem ráda, že se o nás často stará a bere nás na různé výlety.

Nejvíc o jeho službě v naší farnosti ví ale určitě otec Petr. Nabízíme vám proto i jeho pohled:

O Jendově službě, ochotě a obětavosti už bylo nemálo napsáno výše; nebudu se tedy opakovat. Zmíním jen jednu situaci, kterou dodnes vnímám jako velmi zásadní.

V roce 2002 proběhla rekonstrukce té části farní zahrady, kde se dnes nachází dětský koutek. Bylo s tím nemálo práce a starostí (Jan se pochopitelně aktivně účastnil), ale setkalo se to s pozitivním ohlasem. To mě povzbudilo k tomu, abych přišel s myšlenkou vybudování farního hřiště a s tím související rekonstrukce celého farního areálu. To už se ovšem u mnoha farníků setkalo s nemalým odporem. Hřiště – a v blízkosti kostela? To se přece nehodí! A navíc to bude v kostele rušit... Takové a podobné reakce se u mě shromažďovaly – a nebylo jich málo. Nebylo jednoduché to „ustát“.

Jenda mi v té chvíli byl velkou oporou nejen po pracovní a technické stránce, ale – a to bylo pro mě v tu chvíli asi ještě důležitější – také jako ten, který neochvějně stál za myšlenkou dokončení tohoto díla a který mi k tomu dodával novou odvahu. A tak do značné míry díky němu vzniklo dílo, které dnes už považujeme za úplně samozřejmé a jež slouží celé farnosti. Za to, za neustávající ochotu pomoci s téměř čímkoliv i za jeho důvěru a přátelství jsem mu velmi vděčný. A za sebe i za nás všechny mu přeji sílu, zdraví, entuziasmus i stálé Boží požehnání do dalších let života.

JENDA JORDÁN se 20. října dožije svých 70. narozenin.

Chceme mu za celou farnost poděkovat za všechen věnovaný čas, námahu, úsilí, ochotu, i potřebnou tvrdohlavost, které přispěly ke zbudování tolika krásných a funkčních děl sloužících nám všem.

I v tomto vydání Cesty si představíme další modlitební společenství

Mé společenství je teprve 1 rok mladé, protože vzniklo teprve loni, a to po charismatické obnově ve Vacenovicích, kterou vedla naše farnost. Další zvláštností je, že je vlastně přespolní.

A zajímavý je i jeho vznik.

Při absolvování kurzu charismatické obnovy jsem byla plná radosti z Boží přítomnosti a změny ve mně. Chtěla jsem, aby to nikdy neskončilo. Bohužel sobotní setkávání utíkala tak rychle a já si začínala čím dál víc uvědomovat, že zanedlouho kurz skončí.

Hlavou se mi honily myšlenky, co bude dál, jak a s kým budu pokračovat v započaté cestě k živému Bohu? Budou mi chybět nejen všichni ti lidé, se kterými jsme se probojovávali k cíli, ale i svědectví o působení Ducha svatého, sdílení ve skupinách a společné rozjímání nad Božím slovem... Jestliže zůstanu sama, budu dost silná pokračovat? Mé nadšení se může vytratit, a to jsem rozhodně nechtěla.

Na kurz jsem jezdila se dvěma dalšími účastníky společně v autě, a tak jsem je téměř každou jízdu otravovala dotazem, zda bychom nedali dohromady my tři malé společenství. Moc se do toho nehrnuli, na druhou stranu jsem je docela chápala. Jsem o jednu generaci starší, tak chtějí být určitě s mladými lidmi.

No, ale co teď! Zůstávám sama? Jak jsem si to v hlavě probírala, co udělám, blesklo mi najednou… Odevzdej tuto svou velkou starost Duchu svatému. Buď mi prosím, Duchu svatý, nápomocen najít stejně smýšlející lidi a spoj nás. Ať dílo, které jsi ve mně započal, nezhasne.“

Poslední den charismatické obnovy byla neděle, kdy byla sloužena slavnostní mše sv. a při ní obřad Rozeslání ke službě ... V sále pak byla malá oslava k ukončení kurzu. Sedla jsem si tam, kde byla volná židle, k lidem, které jsem znala z kurzu, ale nijak blíž, kromě jedné z nich. Všichni jsme byli tak šťastní a otevření působení Ducha svatého, a tak jsem opět pronesla do otevřené debaty. Co kdybychom si vytvořili nějaké to společenství a setkávali se dál k modlitbě?

Chvíli bylo ticho. „No ano, tak dobře...“ Postupně se přidávaly dvě, tři, čtyři ženské. Tehdy jsme měli ve skupince i kněze z Milotic. Napadlo mě se zeptat i jeho: „Otče, nechcete s námi vytvořit společenství?“ Nezaváhal ani minutu: „Ano, určitě a rád“.

Duch svatý zafungoval, dal dohromady lidi, kteří se předtím neznali. My ale máme dojem, že se známe odjakživa.

Scházíme se 1x za 14 dnů na faře v Miloticích k rozjímání nad Písmem, chválám, díkům, prosbám a modlitbám za různé věci nebo události, co kdo vidí jako potřebné. Neseme společně těžkosti každého z nás, sdílíme i radosti z Božího působení.

Velkým povzbuzením pro nás všechny bylo, když jsme se propojili modlitbou s rodinou, kde byla nemocná holčička a my se za ni společně modlili… Uzdravila se a my jsme pocítili všichni opravdovou sílu přímluvné modlitby.

Moc se na sebe těšíme, při příchodu se navzájem obejmeme, a když se loučíme, tak křížkem na čelo a požehnáním kněze. Jen zřídkakdy někdo z nás chybí.

Pak mě vzalo mezi sebe ještě jedno společenství v Bojanovicích, a tak mám nakonec společenství dvě, za které jsem opravdu Bohu moc vděčná.

Přeju i vám, ať vás Duch svatý navzájem propojuje.

farnice

Boží muka sv. Cyrila a Metoděje

Je umístněna na travnaté mezi u Kyjovské cesty v polích asi 200 m za Myslivnou. Postavil ji Metoděj Veselý před II. světovou válkou. Do roku 1943 byla stavbička bez omítky a bez obrázku. Obrázek věrozvěstů po válce namaloval místní malíř Josef Štětka na žádost manželů Sládkových z ulice Kyjovská. Ti také nechali za minulého režimu celou stavbičku opravit. Vedle stál velký kaštan, který v roce 2012 po bouřce spadl a stavbu poničil. Opravu provedla firma "Dotmy" Luboše Mrkvy. A také byl vysazen nový kaštan.

Je to vysoká, štíhlá stavba obdélníkového půdorysu se zvýrazněným soklem, kordonovou římsou a stříškou zvalbenou s betonovým potěrem. Zadní stěna je hladká, čelní strana je s obrazem věrozvěstů na dřevěné desce, (ten současný namaloval Petr Herka) chráněné původně sklem, později bylo dáno plexisklo. Na obraze je sv. Cyril v mnišském šatě a sv. Metoděj v rouchu arcibiskupském. Cyril drží v rukou Písmo, v němž je zobrazen oslavený Kristus. Text je psán v písmu hlaholském. Uprostřed za nimi je cyrilometodějský dvouramenný kříž. Boží muka je z cihel, omítnuta a obílena, spodní část je opatřena modrou obrovnávkou.

Dříve se chodívalo k Boží muce v prosebné dny, dnes je zavedena jiná trasa. Dříve se o stavbu starali již výše uvedení manželé Sládkovi. Pak tuto péči převzaly jejich dcery Vojtěška Kršová a Marie Vašíčková.

připravila B. Bílíková na základě diplomové práce Františka Kuběny

SLOVO PRO DUŠI

Hodiny klavíru - pravdivý příběh

Tento příběh píši na naléhání svých přátel. Jmenuji se Mildred Honor. Jsem bývalá učitelka hudby na základní škole v Des Moines ve státě Iowa. Vždycky jsem si přivydělávala výukou hry na klavír. Dělala jsem to tak přes 30 let. Během těchto let jsem zjistila, že děti mají mnoho úrovní muzikálního nadání. Přestože jsem se nikdy nesetkala se zázračným dítětem, učila jsem několik velmi talentovaných studentů. Měla jsem ale i žáky, kterým muzikální nadání naprosto chybělo. Jedním z nich byl Robby. Bylo mu 11 let, když ho jeho matka (samoživitelka) přivedla na jeho první hodinu klavíru.

Mám raději, když studenti (zejména chlapci) začínají v mladším věku, což jsem také vysvětlila Robbymu. Ale on mi řekl, že to byl odjakživa sen jeho matky slyšet ho hrát na klavír. A tak jsem ho přijala. Na konci každé hodiny, kterou jsme měli každý týden, vždycky říkal: „Maminka si mě jednou přijde poslechnout."

Mně to ale připadalo beznadějné, protože on prostě neměl žádné vrozené nadání. Jeho matku jsem znala jen od vidění, když přivezla Robbyho nebo když na něj čekala ve svém starém autě. Vždycky zamávala, usmála se, ale nikdy nepřišla dovnitř.

Jednoho dne Robby přestal na hodiny docházet. Chtěla jsem mu zavolat, ale usoudila jsem, že se kvůli nedostatku nadání rozhodl věnovat něčemu jinému. Byla jsem ráda, že přestal chodit. Byl pro mou výuku špatnou reklamou!

Za několik týdnů potom jsem poslala studentům pozvánku na besídku. K mému překvapení mě Robby (který dostal pozvánku) požádal, jestli by se mohl besídky zúčastnit. Řekla jsem mu, že je to jen pro stávající studenty a jelikož on odešel, nemůže se zúčastnit. Řekl mi, že jeho matka byla nemocná a nemohla ho na hodiny klavíru vozit, ale on že po tu dobu cvičil. „Prosím, slečno Honor, já prostě musím hrát," naléhal. Nevím, co mě vedlo k tomu, že jsem mu dovolila na besídce vystoupit – možná to byla jeho neústupnost, nebo možná mi něco uvnitř říkalo, že to bude v pořádku.

Nadešel večer besídky a tělocvična školy byla plná rodičů, příbuzných a přátel. Zařadila jsem Robbyho na konec programu, těsně před své vystoupení, kdy jsem měla poděkovat všem studentům a zahrát závěrečnou skladbu. Říkala jsem si, že pokud by to nějak pokazil, bude to až na konci programu a já svým závěrečným vystoupením budu moci zachránit jeho špatný výkon. Vše proběhlo hladce. Bylo vidět, že se na vystoupení studenti připravovali.

Pak přišel na pódium Robby. Měl zmačkané šaty a jeho vlasy vypadaly, jako by si je učesal kuchyňským šlehačem. Odsunul stoličku a já byla překvapená, když oznámil, že bude hrát Mozartův Koncert č. 21 C-dur. To, co jsem pak slyšela, mě vyvedlo z míry. Jeho prsty se zlehka pohybovaly po klávesách, dokonce po nich hbitě tančily. Přecházel z pianissima do fortissima, z allegra to virtuosa; jeho suspendované akordy, které interpretace Mozarta vyžadovala, byly úžasné!

Nikdy jsem neslyšela někoho v jeho věku tak dobře zahrát Mozarta. Po šesti a půl minutě skončil velkým crescendem a všichni stáli a zuřivě tleskali!!! Ohromená a v slzách jsem vyběhla na pódium a ve velké radosti jsem Robbyho objala.

„Robby, nikdy jsem tě neslyšela takhle hrát, jak jsi to dokázal?" Robby to vysvětlil do mikrofonu: „Víte, slečno Honor, pamatujete si, jak jsem vám říkal, že moje maminka je nemocná? Měla rakovinu a dnes ráno umřela. A víte… ona se narodila hluchá a dnes večer to bylo vůbec poprvé, co mě slyšela hrát. A já jsem chtěl, aby to bylo výjimečné." Ten večer nezůstalo v sále jediné oko suché.

Pomyslela jsem si, o kolik se můj život obohatil tím, že jsem přijala Robbyho za svého žáka. Ne, nikdy jsem neučila zázračné dítě, ale tento večer jsem se já stala zázračným studentem Robbyho. On byl učitelem a já byla žákyní, protože mě naučil, co je vytrvalost, láska a důvěra v sebe sama.

Ve všech zdánlivě obyčejných interakcích mezi dvěma lidmi se nám vždy nabízí možnost si vybrat, jestli budeme jednat se soucitem, nebo si tuto příležitost necháme ujít. Pokud by s námi Bůh neměl nějaký záměr, nebyli bychom tady! Žijte prostě. Milujte velkoryse. Pečujte, jak nejvíc můžete. Mluvte laskavě. Ostatní přenechte Bohu.

převzato z internetu

„Vlak ŽIVOT"

Život je jako cesta vlakem skládající se z nastupování a vystupování, někdy plná nehod, příjemných překvapení a též hlubokého smutku. Narozením nasedáme do vlaku a potkáváme v něm osoby, se kterými bychom si přáli zůstat po celou cestu: naše rodiče. Oni však v nějaké stanici vystoupí.

To ale nepřekáží tomu, aby nastoupily jiné osoby, které se pro nás stanou velmi důležitými. Přicházejí naši sourozenci, přátelé a lásky.

Mezi osobami, které cestují tímto vlakem, se najdou i tací, kteří se přišli jen svézt. Najdou se i tací, kteří při cestování vyvolávají jen smutek... Někteří vystoupí tak nepozorovaně, že si ani neuvědomíme, že uvolnili místo.

Ale jedou s námi i lidé, kteří chodí po vlaku a jsou stále připraveni pomoci nemohoucím. Cesta vypadá různě: někdy plná výzev, snů, fantazie, očekávání a rozluček... Někdy velmi monotónně, často přináší velkou únavu.

Absolvujme naši cestu nejlépe, jak se dá. Pokusme se navázat přátelství s mnohými cestujícími, hledajíce v každém z nich ty nejlepší vlastnosti.

Pamatujme, že někdy budou ti druzí unavení nebo nevrlí a nebudeme jim rozumět. Ale i nám se mnohokrát bude plést jazyk a druzí nebudou rozumět nám.

Nevíme dopředu, na jaké stanici vystupujeme, ani kde vystupují naši spolucestující.

Ale držím se naděje, že až přijedu na hlavní nádraží, bude mě tam čekat ten, který mě provázel celou cestu, vezme mě do náruče a řekne, že se na mě moc těšil.

Přátelé, snažme se, aby náš pobyt v tomto vlaku byl pokojný a požehnaný. Starejme se o to, aby až přijde chvíle vystupování, na našem prázdném místě zůstalo co nejvíc pěkných vzpomínek těch, kteří pokračují v cestě.

převzato z internetu

Řeholní život v České republice

Rytířský řád křížovníků s červenou hvězdou

Milí přátelé,

dnes si představíme další rytířský řád. Je to jediný ryze český rytířský řád, jenž je spojen se sv. Anežkou Českou. Jedná se o tzv. křižovníky – latinsky *Ordo militaris Crucigerorum cum rubea stella* (zkratka ***O.Cr.*** nebo ***O.Crucig.***).

RYTÍŘSKÉ ŘÁDY

První rytířské řády byly zvláštními formami duchovních řádů tvořených rytíři-mnichy, které měly za úkol plnit vojenské úkoly v souvislosti s ochranou Evropy či Svaté země před muslimy či nevěřícími. **Původní myšlenkou**

církevních rytířských řádů byla sice péče o nemocné poutníky a ochrana poutnických cest do Svaté země, ale ve vrcholném středověku vystoupil do popředí ozbrojený boj pro obranu křesťanství před islámem, pohanstvím, schizmatismem či kacířstvím. Činnost rytířských řádů, jež se dochovaly do dnešní doby, je výlučně dobročinného charakteru.

1. Vznik a rozvoj

Rytířský řád křižovníků s červenou hvězdou má své kořeny na české půdě. Řád se vyvinul z laického Špitálního bra¬trstva, založeného roku 1233 svatou Anežkou Přemyslovnou (kolem 1207-1282), jakožto součást jí budovaného klášterního komplexu při kostele sv. Haštala v Praze Na Františku. Roku 1237 papež Řehoř IX. povýšil bratrstvo na řeholní řád. Po osamostatnění bylo první řádové sídlo při kostele sv. Petra Na Poříčí a od roku 1252 se řád usadil při kostele Svatého Ducha u paty Juditina mostu. Sem byl přenesen i řádový špitál, zvaný Špitál sv. Františka z Assisi (také řádový kostel při něm byl později zasvěcen sv. Františku). Zde také vznikl hlavní dům křižovníků, kteří od roku 1252 používali jako řádové znamení červenou hvězdu s červeným křížem. Řád tedy vznikl jako domácí obdoba tehdy hojně zakládaných rytířských a hospitálních řádů a brzy se rozšířil i na území Moravy, Slezska, Polska i Uher. Křižovníci se usazovali při zvláště významných kostelích, ujímali se duchovní správy a přijímali i závazek zřizování a správy špitálů. Největší rozkvět spadá do období vlády Karla IV. K nejvýznamnějším předhusitským komendám patřily vedle Prahy Stříbro, Most, Litoměřice, Cheb, Klatovy, Ústí nad Labem, České Budějovice, Písek a na Moravě proboštství Hradiště sv. Hippolyta u Znojma. Většina z nich zanikla během husitských válek. Důležitými byly i komendy slezské, z nichž nejstarší vznikla ve Vratislavi a odkud pak byly založeny Boleslav, Svídnice, Lehnice, jež zanikly sekularizací v roce 1810. Významnou roli sehrál řád při obnově pražského arcibiskupství, kdy v letech 1561-1694 velmistr řádu zastával úřad arcibiskupa. Řádová statuta jsou z roku 1675. Do 18. století měl řád kromě kněží i laické bratry, poté už jen kněze, kteří nikdy neužívali řeholních jmen. V ohrožení se ocitl za vlády Josefa II., který uvažoval o jeho zrušení, ale zemřel dříve, než mohl tento záměr uskutečnit. Roku 1784 ale ještě stihl zrušit řádový špitál sv. Anežky na Novém Městě pražském a kostel sv. Valentina na Starém Městě. Roku 1832 zakládá řád na takzvaném Špitálském poli v Karlíně dětskou opatrovnu, první svého druhu v Čechách. Pozemková reforma po vzniku Československa vedla k omezení charitativních a špitálních aktivit a k rozvoji činnosti pastorační. Za okupace byly budovy pražského řádového centra zabrány pro potřeby protektorátních úřadů a gestapa. Roku 1950 komunistický režim křižovníky vyhnal a do jejich pražského areálu nastěhoval část ministerstva vnitra. Obdobně byli zbaveni i ostatních nemovitostí a majetku. A tak dobu komunistické totality přečkala jen komenda u sv. Karla Boromejského (Karlskirche) ve Vídni. Řád zde pomáhal i tisícům českých a slovenských uprchlíků v prvních dnech jejich exilu. Při kanonizaci svaté Anežky v Římě v listopadu 1989 byli poutníci z Čech a Moravy označeni křižovnickými symboly: křížem a hvězdou.

2. Organizační struktura

Své hlavní sídlo má řád v Praze při kostele sv. Františka na Starém Městě. Tomuto domu, jenž je zároveň sídlem generálního představeného (velmistra), podléhají další řádová sídla: proboštství (Hradiště sv. Hippolyta u Znojma, poutní místo Chlum sv. Máří), komendy (vídeňská, mostecká a chebská) a farní domy v řadě míst, kde se řád ujímá duchovní správy. V současné době je vedení řádu svěřeno apoštolskému delegátu. V čele pražského konventu stojí převor.

3. Charakteristika

Řád křižovníků se řídí řeholí svatého Augustina. Původní zaměření řádu bylo charitativně-hospitální. Avšak již za života zakladatelky sv. Anežky byla křižovníkům často svěřována duchovní správa. Po husitských válkách, kdy velká většina hospitálů zanikla, tato pastorační činnost převládla, a vzhledem k nedostatku duchovních se tak v souvislosti s potřebami doby řád začal přetvářet v řád řeholních kanovníků. V této podobě pak setrval až do dnešních dnů.

4. Činnost

Po roce 1989 obnovil řád svou činnost i v naší zemi. Protože neměl dostatek členů, byla z rozhodnutí Svatého stolce ustavena řádová delegátská správa. Do jejího čela byl v únoru 1992 postaven jako apoštolský delegát světící biskup pražské arcidiecéze (pozdější sídelní biskup ostravsko-opavský) Mons. František Václav Lobkowicz. Nyní už má vlastního velmistra. Řád postupně opravuje zdevastovaný majetek a kostely (sv. Petr Na Poříčí, Chlum sv. Máří, Hradiště sv. Hippolyta, Dobřichovice ap.), zpřístupňuje své kulturní bohatství veřejnosti (galerie, řádový poklad) a poskytuje své prostory pro bohulibé účely (církevní dívčí škola, slepecká knihovna apod.). Přispívá také na různé sociální programy a na provoz nemocnice Milosrdných sester sv. Karla Boromejského v Praze.

5. Řádový oděv

Řeholním oděvem je černý talár se dvěma bílými jazýčky na kolárku, osmihrotým červeným křížem a pod ním šesticípou červenou hvězdou.

6. Členství v řádu

Uchazeč musí mít středoškolské vzdělání s maturitou. Po ročním noviciátu následuje složení tříletých časných slibů. Klerik se slibem zavazuje k čistotě, chudobě a poslušnosti na stanovenou dobu. V období časných slibů probíhá příprava k přijetí kněžského svěcení (pět let teologického studia). Časné sliby mohou být složeny nejvíce na tři tříletá období, pak musí klerik buď odejít, nebo složit sliby slavné, tedy celoživotní. Noviciát trvá jeden rok, začíná obláčkou (předání řádového oděvu). V tomto obřadu se zkoumá, zda má kandidát od Boha povolání k členství v řádu. Novic se seznamuje s povinnostmi a právy člena řádu a s pomocí novicmistra poznává, zda je schopen jim s Boží pomocí dostát. Členové řádu mohou podle svých schopností a vloh buď setrvat v klášteře, nebo pracují jako správci farností patřících řádu. Z našeho pohledu nejbližší farností, kterou spravují křižovníci, je Věteřov u Kyjova.

7. Kontaktní údaje

Rytířský řád křižovníků s červenou hvězdou
Platnéřská 4, 110 00 Praha I -Staré Město

Více o řádu se dozvíte na www.krizovnici.eu.

zpracováno na základě knihy
Řeholní život v českých zemích
Petr Martínek

Pokračujeme v seriálu o poutních místech naší země. Tentokrát se vypravíme do Podkrušnohoří.

Poutní bazilika Panny Marie Bolestné v Bohosudově

Bohosudov je centrální částí dříve hornického města Krupka, jež se nachází na úpatí Krušných hor. Až do roku 1961 se ovšem jednalo o samostatnou obec, která byla proslulá především jako významné poutní místo, jehož obliba v průběhu dějin natolik vzrostla, že dlouho patřilo k nejoblíbenějším mariánským poutním místům v severních Čechách. Kořeny mariánské úcty na tomto místě však sahají až do časů, kdy na území dnešního Bohosudova stál ještě hustý hvozd.

Krušné doby husitské v Podkrušnohoří

Již od roku 1227 stával v nedaleké vsi zvané Světec klášter sepulchrinek, neboli ochránkyň Božího hrobu. Během husitského rabování ve 20. letech 15. století byl však klášter vypálen a část řeholnic byla pobita. Sestry, které se stihly zachránit útěkem, usadily se v lesích v místech dnešního Bohosudova, kde postupně trápeny hladem, zimou a nemocemi jedna po druhé zemřely. Z kláštera s sebou však odnesly jednu vzácnost, totiž sošku Piety, kterou ukryla poslední sestra těsně před svou smrtí do vykotlané lípy u vyvěrajícího pramene vody. Tam pak soška zůstala ukryta několik let. Nedlouho po této tragédii se stalo toto místo dějištěm další pohnuté události. Dne 16. června 1426 došlo Na Běhání u Ústí nad Labem k bitvě mezi saskými křižáky a husitskými vojsky v čele s Prokopem Holým. Husité křížovou výpravu jednoznačně potlačili a poražené křižáky pronásledovali až na místo dnešní baziliky. Zde čekalo několik lužických rytířů, které povolal na pomoc křižákům Albrecht z Koldic, tehdejší pán na Krupce. Husité však všechny do jednoho pobili. Místní lidé pohřbili těla padlých rytířů pod starou lípu, aniž by měli tušení, co se nachází v její dutině, a chodili se na to místo modlit za spásu duší zemřelých bojovníků.

Zastrašený had

Někdy po roce 1434, tedy po skončení husitských válek, vyšla na toto místo jistá děvečka z místního statku žnout trávu. Tu se jí však kolem ruky ovinul jedovatý had. Dívka leknutím vykřikla a zvedla paži směrem k vykotlané lípě. Náhle z koruny stromu vyšla záře, v níž se zjevila Panna Maria s ukřižovaným Kristem v náručí. Had oslněný silným světlem sjel z dívčiny ruky zpět do trávy a odplazil se pryč. Hospodář, kterému děvečka pověděla o této příhodě, se společně s několika krupskými měšťany vydal to místo obhlédnout a v dutině staré lípy objevili sošku Piety. Na základě svolení krupského faráře pak měšťané ve slavnostním procesí přenesli sošku do Krupky a umístili ji v tamním kostele. Následujícího dne však zmizela. Měšťané se proto vypravili zpět na místo, kde ji prvně objevili, a našli ji opět v dutině starého stromu. Přenesli ji tedy zpět do krupského kostela, ale opakovala se stejná situace. Když zmizela Pieta potřetí, bylo

usouzeno, že se jedná o projev Boží vůle, aby zůstala na svém původním místě, a proto byla u staré lípy postavena na hrobě padlých křižáků dřevěná kaplička, do níž byla milostná soška umístěna.

První vlna rozkvětu

Původní dřevěná kaplička byla roku 1443 nahrazena kaplí zděnou, která byla na počátku 16. století přestavěna na gotický kostel. Stavbu zahájil v roce 1507 nejvyšší kancléř Království českého Albrecht Libštejnský z Kolovrat, který patřil k velkým ctitelům milostné sošky Panny Marie Bolestné a zasloužil se o první rozšíření věhlasu tohoto místa. Podařilo se mu dokonce vymoci u Svatého stolce plnomocné odpustky pro všechny poutníky do Bohosudova. Roku 1510 však zemřel, a proto se dokončení započatého díla ujal Albrecht z Vřesovic, pán na nedalekém Kyšperku. Nový kostel byl slavnostně vysvěcen dne 14. října 1515 olomouckým světícím biskupem Martinem Göschlem.

Věrnost katolicismu

Během náboženské reformace, která propukla roku 1517, zůstal Bohosudov pevně stát na svých katolických základech a byl pro katolíky v dobách náboženských sporů velkou oporou. Situace se nezměnila ani tehdy, když v roce 1576 podlehla protestantismu sousední Krupka. Bohosudov si zachoval své katolické vyznání. Velkou zásluhu na tom měl také Jiří ml. Popel z Lobkovic, který dostal v roce 1584 bohosudovský kostel od císaře Rudolfa II. do svého vlastnictví. Ten provedl rozsáhlou rekonstrukci chrámu a započal nový rozkvět poutního místa. Aby byl Bohosudov uchráněn od luteránských vlivů ze sousední Krupky, povolal Jiří z Lobkovic roku 1587 jezuity z pražského Klementina, kteří měli dále upevňovat katolicismus. Roku 1591 pak přešlo místo do správy nově založené jezuitské koleje v Chomutově.

Nucené putování milostné sošky

Působením jezuitů nabylo poutní místo nebývalého věhlasu a počet poutníků do Bohosudova se stále zvyšoval. Zvrat v tomto slibném vývoji však v roce 1618 přineslo české stavovské povstání, které zažehlo jiskru třicetileté války. Jezuité byli vypovězeni z Čech a významné poutní místo bylo zpustošeno. Milostnou sošku Bolestné Panny Marie se však podařilo zachránit rektorovi jezuitské koleje v Chomutově, pod jejíž správu Bohosudov spadal, který ji tajně odvezl do Duchcova. Stavovské povstání bylo sice potlačeno již roku 1620 a jezuité se mohli v roce 1621 opět navrátit do Čech, avšak vyhráno ještě zdaleka nebylo. Válka byla totiž teprve ve svých začátcích a popravou strůjců stavovského povstání na Staroměstském náměstí v Praze roku 1621 se již válečný oheň uhasit nepodařilo. Kostel Panny Marie Bolestné tak byl v průběhu třicetileté války ještě několikrát vypleněn a soška Piety, která se vrátila zpět z Duchcova v roce 1624, musela být ještě čtyřikrát přemístěna.

Pokračování příště.

Sebastian Esterka

Používání hrubého jazyka

Když jsem poprvé slyšela moje dvojčata kluky nadávat, bylo jim šest a šli s kamarádem od zastávky školního autobusu. Naposledy… to na mne ve zlosti vyprskla moje sedmnáctiletá dcera. Nezáleží na věku, slyšet jejich nadávání je rána do mého srdce. Ztratili nevinnost. Reaguju plná vzteku: ,,Co jsi to řekla? Tak se mnou nemluv! Už nikdy nechci slyšet nic takového!"

Kristina, rodinná a dětská terapeutka zdůrazňuje: ,,Dítě není problémem; tím je jeho volba slov. Je potřeba tyto dvě věci oddělit… Klení potřebuje příslušné důsledky jako každé jiné špatné chování, ne osobní odsouzení." Když moje dospívající dcera ve zlosti nadávala, snažila jsem se to zarazit. Mluvila jsem o tom, dávala jsem jí pocítit následky a dokonce jsem se obrátila na odbornou pomoc. Nepřestalo to. Bez ohledu na to, kolikrát jsem ono slovo slyšela, nikdy mne to nepřestalo mrzet. Zraňovalo mne to.

Modlila jsem se: ,,Pane, ukaž mi, co mám dělat." Napadla mě myšlenka. Půjdu za ní a v klidu si s ní promluvím.

„Jani, tvoje nadávky mne doopravdy bolí. Až to příště uděláš, tak na první věc, o kterou mne požádáš, neodpovím, i kdyby to bylo po deseti hodinách."

,,Mami, všichni mluví stejně. Děláš velblouda z komára," řekla.

„Tohle je můj dům a nadávání mne bolí. Odmítám to poslouchat." Snažím se reagovat v klidu.

Již po dvou případech, kdy jsem neodpověděla, přestala a omluvila se.

Užívání hrubého jazyka může být v naší společnosti běžné, ale musíme mu udělat u našich dveří čáru. Pro některé rodiny to může být věc k diskusi. U jiných, jako jsem já, to vyžaduje upřímnou modlitbu a úsilí.

Před více než rokem jsem zaznamenala velkou změnu ve způsobu, kterým se mnou Jana mluvila, i když už nebydlí doma a někdy je dosud velmi vzteklá. Jednou jsem se o této změně zmínila a ona mi to vysvětlila.

Měla známost s mužem, který nepovažoval sprostá, vulgární slova za velký problém. Často je inkasovala, když se hádali. ,,Teprve tehdy jsem si uvědomila, jak jsem tě musela zraňovat," řekla mi. „Je mi líto, jak jsem s tebou tehdy mluvila."

Tehdy jsem poznala, že nezáleží na tom, jestli je vašemu dítěti šest a vrací se domů ze zastávky školního autobusu, nebo sedmnáct a srší hněvem. Vždy má cenu zabývat se hrubým jazykem, postihne-li váš domov.

Když skutky mluví hlasitěji než slova

Nářek mne přiměl vzhlédnout od regálu se sklenicemi hořčice. Uviděla jsem malého chlapce, jak stál a díval se na matku, která mu říkala: ,,Řekla jsem ne! Teď si vlez do vozíku."

Řada sprostých slov, kterou chlapec vychrlil na svou matku, mne šokovala. Žaludek se mi sevřel. Co ta žena udělá - naplácá ječícímu dítěti, nebo s ním smýkne?

Nestalo se nic z toho. Místo toho na něj zaječela: „Nemusím tyhle … řeči od tebe poslouchat. Teď mazej do vozíku, ty malý… ."

Není zapotřebí doktorský titul z psychologie, aby člověk poznal, kde ten předškolák vzal své výrazy. Ačkoliv většina rodičů by nikdy tak křiklavě nenadávala, matka i syn v obchodě jasně ilustrovali, jak děti chytají slova od matky nebo otce.

Psycholog zdůrazňuje: ,,Úloha rodičovského vzoru je nejdůležitějším faktorem učení dítěte neužívat hrubá slova. Máte-li sklon určité slovo více užívat, můžete se vsadit, že vaše děti ho chytí. Bez ohledu na to, co o špatné mluvě říkáme, náš příklad vždy převáží."

D. Hedstrom

Abigail Shrier: Nevratné poškození - Jak naše dcery propadají transcendentní mánii
Nakl. Bourdon, 335 stran

Dospívající dívky stále častěji užívají testosteron, ničí si těla a vydávají se na nevratnou cestu ke změně pohlaví. Co stojí za tímto jevem, o kterém se podle některých aktivistů nesmí mluvit? Autorka, matka tří dětí, měla odvahu podívat se na tento fenomén ze všech stran. Přinesla svědectví, jak se může ochrana dětí zvrhnout v jejich ohrožení. Prostřednictvím statistik a příběhů ze skutečných rodin se pokouší vysvětlit tento trend jako novodobou epidemii, která pramení z křehkosti a pomíjivosti naší současné kultury. Kniha je doporučena rodičům, kteří se chtějí zorientovat v chaosu světa kolem svých dospívajících dětí, aby rozpoznávali, co do jejich rodiny patří a co dovnitř nepustí.

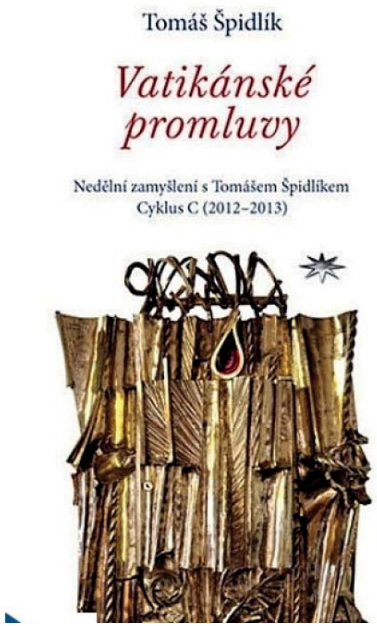

Tomáš Špidlík: Vatikánské promluvy
Refugium Velehrad, 240 stran

ÚRYVEK Z KNIHY:

U lidí, kteří systematickou výchovu neměli, se vědomí hříchu probouzí jinak, řekli bychom ne objektivně, ale subjektivně. Často se stává, že přiklekne někdo ve zpovědnici a nemá, co by řekl. Vůbec se s tím takový kajícník neskrývá. Dodává ještě na vysvětlenou: „Nikoho jsem nezabil, nikoho jsem neokradl. U nás se pracuje, my na hříchy čas nemáme."

Zpovědník se opatrně vyznává: „A jak je to v rodině? Všechno v pořádku? Chodíte

do kostela?“ „Když mohu, jdu, když nemohu, nejdu.“ „Modlíte se?“ „Někdy bohužel na to zapomenu.“ „A v šestém přikázání vám svědomí nic nevyčítá?“ „Prosím vás, v mém věku! Na to už se ani nemyslí!“

Jednou jsem v takovém případě prohodil ironicky: „Ale vy jste přece úplný světec! Nač se potřebujete ještě zpovídat?“ Na to přišla odpověď jednoduchá a upřímná: „Světec, to nejsem! Ale dnes je výroční den úmrtí matky, chtěl bych jít ke svatému přijímání. A to víte, před Pánem Bohem potřebujeme očištění, musí nám všelicos odpustit.“

PRO DĚTI A MLÁDEŽ:
Škola modlitby pro malé myšky, 68 stran
Knížka učí zábavnou formou modlitbám, dozví se zde i leccos důležitého.

Co myslíte, může se nějaká myška spřátelit s papežem? Myšák Jirka ano. Tráví spolu spoustu času. Jirku to baví a pamatuje si každé slovo, které mu jeho přítel řekne. O Bohu, o modlitbě, andělech, o Ježíšově nebeském Otci i jeho mamince Marii. A dozvídá se samé zajímavé věci.

připravila M. Červenková

Jak zařídit mír ve světě

Asi všichni v naší farnosti se modlíme za mír ve světě. Vždycky to tak bylo. Když děti vymýšlejí přímluvy, tak „za mír ve světě“ je sázka na jistotu …. ☺. S počátkem konfliktu na Ukrajině úmysly tohoto typu u každého z nás silně rezonovaly a stále rezonují. Modlíme se tedy pravidelně za mír a máme při tom pocit, že ONI, ti důležití tam někde v dáli, by měli udělat vše pro to, aby skončily války a konflikty. Že je třeba, aby každý, kdo má tu moc, udělal vše potřebné pro to, aby k ukončení válek došlo.

Ale co když každý, máme tu moc? Mám obavy, aby to nebylo tak, že se sice modlíme za mír, ale v tom stejném okamžiku si svoje osobní války a konflikty pěkně hýčkáme a pěstujeme, nebo svými řečmi přispíváme k tomu, aby se nějaký konflikt v našem okolí rozhořel a udržoval….

Asi tušíme, že urovnat válečný konflikt a sjednat mír mezi státy není nic jednoduchého. O kolik lehčí je zařídit mír tam, kam každý z nás ve svém životě dosáhne! A stejně se nám nechce konflikty urovnávat. Stavíme své osobní, rodinné nebo politicko-mocenské zájmy nad mír a pokoj ve své rodině, práci, třídě, nebo společenství lidí kolem – ve světě.

Věřím pevně v moc modlitby, ale také vím, že ke změně dochází skutkem. Vstát, jít, smířit se. Nepomlouvat, nedonášet, nenasazovat. Vidět v každém to, co je v něm dobré a nebát se pochválit. Všímat si potřeb lidí kolem sebe...

Modlitba nám pomůže, ale udělat to musíme my!

farnice z poslední lavice

Cestička

Po stopách Harryho Potera

I tento rok se na začátku prázdnin uskutečnil nedaleko Břestku orelský stanový tábor. Letošní téma bylo Harry Potter a všechny děti do svých schránek obdržely dopis z Bradavic. Letošní tábor byl velmi rozdílný od předešlých. Tím, že bylo málo dětí a hodně vedoucích, tak měla každá skupinka nejen jednoho stálého vedoucího, ale i dva prefekty. To byli vedoucí, kteří se každý večer losovali, a tak mohli být každý den v jiné skupince. Ovšem tím, že se vybíralo náhodně, tak se stávalo, že někteří prefekti strávili skoro celý tábor jen s jednou nebo dvěma skupinkami a děti je už měly skoro jako své hlavní vedoucí ☺.

Každý den se hrály hry do celotáborové soutěže a bodové rozdíly mezi skupinkami jsme mohli sledovat ve čtyřech plastových lahvích, stejně jako tomu bylo ve světě Harryho Pottera. Mimo jiné vycházel každý den i Denní věštec, čarodějnické noviny, ve kterých se děti mohly dovědět různé zajímavosti, ale také to, jaký předmět se ztratil. Úkolem bylo ho najít, aby získaly body pro skupinku.

V den pochoďáku naše hlavní vedoucí přichystaly pro děti bál, takže po příchodu z Cimburku se šlo do velkého stanu, který byl nádherně vyzdobený a byla i slavnostní večeře. Po ní následovalo krátké taneční vystoupení, které měli připravené vedoucí. Poslední večer se vyhlašovalo pořadí a děti kromě diplomů dostaly i přívěšek se symbolem Relikvií smrti.

za táborníky
Sára Němcová

Velké poděkování patří vedoucím všech táborů, kteří každoročně věnují kus svého času a nemálo sil malým i větším táborníkům. Díky, že to pro děcka děláte.

Orelský letní KEMP

Letošní letní KEMP se uskutečnil tradičně v krásném prostředí Vísek u Letovic. Na děti čekal pestrý program na kouzelnické téma.

Dopoledne si kouzelníci zahráli famfrpál a věnovali se výuce čar a kouzel. Odpoledne na ně čekala táborová hra. Ve volném čase měli vedoucí pro děti připraveno mnoho her a aktivit. Letošním favoritem byla jednoznačně vlajkovaná.☺ Nechyběl večerní táborák s kytarou a zpíváním nebo noční hlídky, a hlavně noční hra. Mimo tento čas jsme navštívili kouzelné jeskyně a Bradavice (hrad Bouzov).

S vedoucími jsme se snažili, aby si každý našel to své a v táboře panovala pozitivní nálada. To se, věřím, podařilo. Velký podíl na tom mají samotné děti, které se k sobě chovaly opravdu hezky, a tak tábor plynul v suprové náladě, až nás všechny překvapilo, že už je čas na odjezd domů.☺

Chci ze srdce poděkovat všem vedoucím a paní kuchařce, kteří věnovali svůj volný čas a Kempu odevzdali maximum. Hlavně díky tomu si děti odvezly mnoho krásných zážitků. Nelze opomenout velký dík našim blízkým, rodinám a kamarádům, kteří nás už během přípravy všechny velmi podporovali. Bez nich bychom měli mnohem více starostí…

Termín Letního KEMPU 2025: 9. - 18. července 2025. Kapacita tábora je 24 dětí - kvůli lepšímu a osobnějšímu zážitku. Přihlašování bude možné od ledna 2025.

Vstupte do světa našeho tábora a navštivte výstavu Orelského letního KEMPU, která se uskuteční v neděli 20. října 2024 od 15 do 18 hodin na Orlovně.

za tým Orelského letního KEMPU Jakub Košutek

Orelský příměstský tábor

Doba prázdnin v sobě skrývá možnost zažít mnohá dobrodružství. K prožití jednoho takového se letos na Orlovně sešla moc fajn parta dětí, asistentů a vedoucích. Společně s hrdiny celotáborového příběhu jsme pátrali po zloději. Naši připravenost a odolnost prověřilo neplánovaně hned první den hnízdo vos, ale ani to nás nezastavilo v pátrání. Díky tomu, že jsme poctivě odehráli všechny hry v lese, mezi poli, „po dědině“ i v areálu Orlovny a ZŠ se nám podařilo zjistit, že zloděj je nebezpečný blázen, který si myslí, že hlídá bájný poklad templářů. Jelikož jsme ale byli odvážní a zároveň opatrní, nijak nás neohrozil, naopak jsme dostali možnost poklad získat. Museli jsme však jet do Čejkovic. Děti navrhly, že nejlepší by bylo začít pátrat v Templářských sklepích. K našemu překvapení jsme tam našli spícího rytíře a tím začala síť hádanek a šifer, která nás vedla čejkovickými uličkami, zavedla nás na hřbitov, provedla tvrzí, abychom nakonec poklad našli na věži čejkovického kostela.

Největším pokladem však zůstane to, že jsme celý jeden týden prázdnin nelenošili, nenudili se, ale plně prožívali a navazovali a upevňovali vzájemná přátelství.

Děkujeme všem, kteří nás jakkoliv podpořili.

za tým táborových vedoucích Petra Straková

Ministrantská pouť v Římě
(28. 7. – 3. 8. 2024)

Ve večerních hodinách dne 28. července se v Brně scházeli ministranti a ministrantky z brněnské diecéze, aby zažili událost na celý život. A to prožití několika dnů v Římě, mezi které patří i setkání se se Svatým otcem.

Už když jsme se postupně setkávali, šlo poznat, že o zábavu je zcela jistě postaráno. Ještě před odjezdem jsme si udělali společnou fotku, pak nám biskupský vikář P. Pavel Šenkyřík udělil požehnání na cestu a poté jsme se rozloučili s rodiči a šli jsme se „nalodit" do autobusu. Nevěděli jsme, že nás čeká téměř 20hodinová cesta do Říma (k tomu jsme měli ještě pár zastávek na odpočinek či na WC).

Další den jsme se všichni probouzeli kde jinde než v autobuse, kde jsme všichni po dlouhé noci raději mysleli na Řím, protože spaní v buse pro mnohé z nás nebyla správná volba. A tak jsme cestovali až do 16 hodin, kdy jsme konečně zaslechli větu, na kterou jsme se všichni těšili: **„Jsme v Římě!"**

Naše ubytování bylo v poutním domě „Velehrad", kde nás přivítaly místní sestřičky. Po ubytování následovala mše svatá a po ní byla večeře. Kdo chtěl, tak měl tu možnost se projít po večerním Římě, kde jsme navštívili spoustu památek, např. Svatopetrské náměstí, Andělský hrad, Pantheon, fontánu di Trevi a na závěr jsme si mohli vybrat ze 150 druhů zmrzlin.

Další den jsme měli mši svatou v bazilice sv. Petra, včetně prohlídky celé baziliky i kopule, kde jsme měli krásný výhled na Řím. A odpoledne nás čekala událost, na kterou jsme se všichni nejvíce těšili, a to

na audience s papežem Františkem. Měla začít cca v 18:00 hodin na Svatopetrském náměstí, ale my jsme šli už o několik hodin dříve, abychom měli co nejlepší místo, protože celkový počet všech ministrantů a ministrantek z 12 zemí dělal více než 50 000, z toho 35 000 ministrantů a ministrantek z Německa. Před samotnou audiencí jsme měli předprogram, kde nám mladí účastníci pouti z jednotlivých států zazpívali duchovní písně. Kolem 18:00 už jsme zaslechli, jak účastníci poutě volají na přijíždějícího papeže Františka. Když kolem nás projížděl, byl to nádherný pocit vidět usmívajícího se Svatého otce, který po celou dobu své jízdy nám všem

žehnal. Pak nás všechny přivítal, pronesl pár slov o ministrování a poděkoval nám všem za službu, kterou u oltáře konáme. Na závěr kolem nás naposledy projel a požehnal nám.

Mně nejvíc potěšil jeden moment, který se mi na audienci stal. Byla to chvíle, kdy kolem nás Svatý otec naposledy projížděl a ve stejnou dobu jsme se na sebe z očí do očí podívali a usmáli se na sebe. Cítil jsem v srdci velkou posilu a radost na cestě Boží.

Další dny jsme hodně putovali po památkách. Navštívili jsme Kapitol, Forum Romanum, Koloseum, baziliku sv. Klementa s hrobem sv. Cyrila, Lateránské baptisterium, baziliky sv. Jana v Lateráně, Panny Marie Sněžné a sv. Pavla za hradbami. Poslední den jsme se koupali v moři.

V den našeho odjezdu zpátky domů jsme zavítali na pár hodin do nedalekého města Bolsena, kde se stal eucharistický zázrak, když při mši svaté vytékala z hostie krev. Navštívili jsme tam baziliku sv. Kristýny (mučednice ze 3. století za doby pronásledování křesťanů), navštívili jsme také katakomby, které se nacházejí pod bazilikou a slavili jsme také poslední mši svatou naší pouti.

Další den jsme si udělali v autobuse vědomostní kvíz z celé naší pouti a než jsme skončili, už jsme byli zpátky v Brně. Na závěr jsme si udělali poslední fotku a kněží nám udělili požehnání.

Celkem se zúčastnilo 58 ministrantů a ministrantek z brněnské diecéze (byli jsme jediní z České republiky, kdo se na tuto pouť vypravili), 4 kněží (z toho jeden z nich byl řidič autobusu), 1 trvalý jáhen a diecézní vedoucí ministrantů František Kroutil.

Na závěr bych chtěl poděkovat organizátorům této pouti, kněžím, jáhnovi i všem ministrantům za společné krásné a požehnané prožití naší pouti v Římě. Hlavní poděkování patří Pánu Ježíši, který nám každý den dává možnost se s ním setkávat ve všech věcech a činnostech, které denně prožíváme!

Sebastian Herka

Nové aktovky

Kuba oslavil v létě šesté narozeniny a po prázdninách šel do školy. On i jeho rodiče dostali od paní učitelky dopis, že 1. září má přinést ukázat svou aktovku. Už ji měl doma a moc se mu líbí, protože je plná obrázků z džungle.

Začátek školního roku je ve škole slavnostní. Potom si odvádí paní učitelka své prvňáčky do třídy. Tam usazuje děti do lavic. Kubu vedle Tomáše. Ten má aktovku potištěnou závodními auty různých značek. Také se mu líbí a moc se těšil, jak s ní půjde do školy.

Kuba s Tomášem se nejprve seznamují, protože se neznají. Řeknou si svoje jména a pak si prohlížejí navzájem aktovky.

Kuba hned prohlašuje: „Mám mnohem lepší aktovku než ty. Džungle je nádherná."

Tomáš mu hned odpovídá: „Auta jsou rychlejší než všechna zvířata."

„Zvířata jsou krásnější než auta. A podívej se, v džungli jsou ještě stromy."

„Auta jsou také barevná. Cílová rovinka je hezčí než celá tvoje džungle."

„Moje aktovka je nejkrásnější ze všech," ukončuje spor Kuba, „aut je všude moc a smrdí, máš nejhorší aktovku."

Tomáš strčí do Kubovy aktovky a shazuje ji na zem. Kuba ho chce napodobit, ale jeho soused si svou aktovku brání a volá: „Vítěz, vítěz!"

Hádají se mezi sebou a brzy je z toho rvačka. Paní učitelce trvá nějaký čas, než je od sebe odtrhne. Pak už se kluci mezi sebou nebaví, a to ani když jdou ze školy domů.

Oba hoši chodí v neděli do stejného kostela, i když Tomáš na ranní mši svatou a Kuba až před polednem. Oba slyšeli pozvání pana faráře, že už i prvňáčci mohou přijít mezi ministranty. A tak se kluci potkávají odpoledne na ministrantské schůzce. Pan farář z nich má radost. Při nácviku nástupu k oltáři do sebe kluci strkají a nechtějí jít vedle sebe. Kněz si toho všimne a volá je k sobě. Dozví se, co se mezi nimi stalo, a říká jim k tomu: „Pánu Ježíši vůbec nezáleží na tom, jaké máte aktovky. Touží po tom, abyste měli krásná a čistá srdce, a nechce, abyste se hádali."

Kluci se zaraženě dívají jeden na druhého. Pan farář je pak vyzve, aby si podali ruce na usmíření. Moc se jim do toho nechce, ale přece jen to udělají. Nakonec jsou rádi, že spolu budou ministrovat a také že spolu ve škole sedí v jedné lavici. A když zase mají chuť se s něčím vytahovat, aktovky jim připomenou, jak je to hloupé. ☺

jáhen Josef Janšta

Krásný měsíc

„Ach jo, zase září..." povzdechl si Honzík.

„Proč nemáš září rád?" ptá se jeho babička. „Takový krásný měsíc - svítí sluníčko, je teplo, ale už nejsou vedra."

„Mě by se září babičko líbilo, kdyby ..." - dokončení v tajence.

Tu vyluštíš, když najdeš dvojice dětí, které jsou stejně oblečené. Jedno dítě má vždy číslo, druhé písmenka. Podle čísel doplň písmenka do tabulky.

1	2	3	4	5	6

Program duchovní hudby na hody 2024

29. září 2024 v 10.00 Jiří Pavlica Missa Brevis
chorál: Svatý Václave
účinkuje Svatováclavský sbor a orchestr
z Dolních Bojanovic se svými sólisty

sopran : Jožina Ducháčková
tenor : Jiří Salajka

řídí: Lucie Škrháková

Pozvánka

Jak už bylo zmíněno v minulém vydání Cesty, letos slaví Svatováclavský sbor a orchestr 200 let od 1. písemné zmínky o činnosti sboru v naší obci. Toto významné a mimořádné výročí bychom rádi oslavili společně s vámi se všemi našimi příznivci. Jedná se o společné provedení vánoční mše „Hej, mistře" J. J. Ryby. Tímto zveme všechny bývalé členy Svatováclavského sboru a orchestru, ale i všechny ostatní muzikanty, nadšence, zpěváky i hudebníky z blízka i z okolí, aby si se současnými členy přišli tuto oblíbenou mši společně zahrát a zazpívat. Hudebníci budou potřebovat pouze svůj hudební nástroj, zpěváci dobře naladěné hlasivky. Notový materiál bude k dispozici. Všichni jste srdečně vítáni, ať už jako aktivní zpěváci, hráči, či jako posluchači.

Oslava se uskuteční v neděli 22. prosince 2024 ve 14.30 po svátostném požehnání na prostranství u kostela.

za Svatováclavský sbor a orchestr
K. Košutková

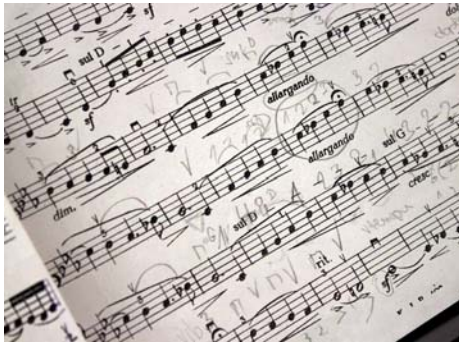

Letošní pouť do Žarošic

Foto: Laďa Herka

PRO ZASMÁNÍ

PRAVIDLA PRO MAMKU:
- Před školou neobjímat!
- Nevodit za ruku, je mi osm!
- Koupit nový smarphone, mají ho všichni.
- Jiné oblečení. Kitty je trapná.
- Nedělat zdravé svačiny, nikdo je nechce.
- Neříkat všem, že budu doktorka.

Maminka veze syna do školy. Když synek vystoupí, ptá se maminky: „Mami, jak to, že jsme dnes nepotkali žádné amatéry, idioty, nemehla, poseroutky ani debily?“ „To je tím, že tě dneska nevezl tatínek.“ ☺

- Mám hodnou maminku, ale když zařve, tak začnou uklízet i děti u sousedů
- Včera večer jsem asi moc hlasitě řvala na syna..., protože i náš soused mi přišel oznámit, že má vyčištěné zuby a jde spát!

SE ZALETVÁNÍM JE KONEC, VČERA JSEM NAŠLA TVŮJ MOBIL!

- Splnilo se mi dětské přání, že až vyrostu, nebudu muset vstávat v sedm do školy. Teď vstávám v pět do práce...
- Jít do pokoje teenagera je jako jít nakupovat do Ikey... Jdeš se jen podívat a odcházíš se šesti talíři, třemi hrnky, miskou a spoustou lžiček...!

Dnes jsem se rozhodla dělat nějakou mužskou práci. Lehla jsem si na gauč a koukám na televizi. Je to těžké, ale zvládám to!

CESTA • Zpravodaj při kostele sv. Václava. Vydává Římskokatolická farnost Dolní Bojanovice.
Šéfredaktor A. Tlachová. • Redakční rada. B. Bílíková, A. Červenková,
M. Červenková, K. Košutková, P. Martínek a Z. Sklenský.
Schránka pro el. příspěvky: cesta.db@seznam.cz
Redakční rada si vyhrazuje právo na úpravu článků.

Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Náklad 800 kusů. Tisk LELKA Dolní Bojanovice
NEPRODEJNÉ.